

liefde van Theagenes en Chariclea, eerst in het Grieksch beschreven door Heliodorus, heeft vertolkt en uitgegeven bij Hendrick Barentsz uit de Warmoesstraat in het Vergulde Schrijfboeck. Quina, die van Andwerpsche ouders stamt, kent Rodenburgh, die tot Andwerpen werd geboren. Ik schreef een sonet voor Quina's overzettinge, die aan Rodenburgh werd toegeëigend. Deze noemde zich toen „Agent van wegen de Keiserlycke Hansesteden ende Embden bij den Koning van Groot-Brittannië.” Het is niet te zeggen, met welk eene statie en arrogantie hij toen tot ons sprak. Het scheen wel, dat hij eene beroering in zijn tong kreeg, als hij begon. In twee uren stond zijn mond niet stil. Maar het was al divine eloquentie op zijn Brabantsch. Het had kracht noch kuit. Hij was zoo mal, dat hij ons, als zijne vrienden, een markiezaat of een graafschap beloofde, dat hij van Koning Jacobus zou impetreeeren. Hij ging toen al vrij wat uitwendig gekleed, met heel verweende veeren op zijn hoed, en vervaarlijke kwasten aan zijne beenen. Doch wat is 't — satijn, damast en fluweel maken de luiden niet vroom, als 't snoode guiten zijn. Rodenburgh zat te gluipen onder zijn hoed als een fielt. Ik had er geen deeg van — en Charles Quina sluitelijk ook niet”

— „Wat roert het den luiden van wat kleur zijn kleed is!” — viel de Koninck uit. — „Hij is een statig man en gans niet gedebaucheerd!”

— „Laat Gerbrand uitspreken!” — vermaande Van der Plasse. — „Je bent te haastig op je paardje, Abraham!”

Bredero had troost in den roemer gezocht, en ging voort, of hij niets gehoord had:

— „Rodenburgh ging voor eenige kooplieden, handelende op de kust van Guinea, om haarlieden affairen als Consul in Spanje waar te nemen. Ik zag hem niet terug in de jaren 1610 tot 1614. Gij weet het, messieurs! hoe mootjes in 1614 de Eglantier floreerde. Rodenburgh verschijnt op nieuw, met den keten van den Koning van Spanje op de borst — als gezant van de Staten. Gans ellemallementen! De bloode guil, hij wist wel, dat de Engelsche gezant in den Hage zich over dit zonderling comportedement had beklagd bij Hunne Hoog-Mogenden — en dat hij door de Staten scherpelijk was gevilipendeerd!”

— „Al goelijkjes, man!” — antwoordde de Koninck. — „Je moet zoo hoog niet praten! Je vergeet simpellijk, dat de Heeren Staten Rodenburgh, tot eene belooning voor zijne goede conduite in het behartigen van zijn devoir, met een gouden ketting en medalje hebben gehonoreerd!”

— „Ik gun het den windbreker! Maar om bij het propoost te blijven. In 1615 kwam hij weer bij ons ter Kamer. De broeders schenen verbluft door zijne superbe grandezza op zijn Castiliaansch. Zij bewezen hem veel ciers en veel eers. Toen begon hij te brageeren van de Castiliaansche kunst, om comediën te componeeren, en kwam hij met zijne spelen aan. Eerst zouden wij genieten van zijn *Keyser Otto den derden en Galdrada*.”

— „Dat ik tot mijne satisfactie hebbe in het licht gebracht!” — merkte de Koninck op.

— „Als 't is, vriend de Koninck! Maar op ons tooneel in de Oude Kamer